

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

[cap. 12.] Viva repræsentatio hominis damnati

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

libus subdat rebus, sed intentione, cogitatione, affectu ad aeterna aspirer.

Concludo optimam praxi D. Gregorii propositam, utro accommoda. Quando te provocat & allectat & diuoluptas & oblectatio, dic: *Momentaneum, quod delectat: aeternum, quod cruciat.* Quando delectata d. perterreret, & quasi exanimat via virtutis, & cruciatu d. dic liberet: *Momentaneum, quod cruciat, aeternum delectat.* Hic est transitus, quem cuncti faciunt a momento ad Aeternitatem: at boni ab vno momento ad vnâ aeternitatem gaudiorum: & mali a vno momento gaudiorum ad Aeternitatem tormentorum.

Vivarepraesentatio, si ve delinquitur alicuius miseri damnati.

CAP. XII.

UT haec memoria aeternarum infernalium poenarum vivacius & indelebili caractere nostris intur cordibus, non abs re erit, si ob oculos mentis am miserrimum & infelicissimum statum poenitentiam in praedam dati flammis averni, tam quod dicitur eiusque potentias, quam quod ad corpus cum membris. Status miserrimus, Status omnium ad hunc aggregatione perfectus: est tumulus & congeries omnium malorum, quae quis vnquam sibi intur possit: quia *Deus, qui est summus, qui dicitur habet in summo*: quemadmodum Deus est in summo esse, ita quoque summus erit in supplicio conatus, ut non remaneat dedecus peccati sine detore, quod melius est, ut peccator iuste doleat in supplicio, quam ut punè gaudeat in peccato. In hoc consistit poenitentia & decor iustitiae, quod digna poena compendit ordinem peccati, & quantum peccator peccati voluntatem Dei, tantundem etiam patiatur con-

S. Bonav.
so. 1. Brev.
s. 6.

dignitatem propriam: & qui voluntariè non se dedit Di-
 vine Misericordiæ, contra voluntatem suam Divinam
 roborat Justitiam. Hæc est mirabilis proportio inter cul-
 pam & penam, quod, quantum peccator solatii expo-
 nit in culpa, tantum etiam cruciatus recipiat in pœna, *S. Aug. Apoç. 6. 18.*
 & Cruciatum dicitur Divinum illud oraculum: *Quantum glorificavit se
 delictis suis, tantum dare illi tormentum & luctum.* Et
 quemadmodum hoc ipsum erit argumentum summe
 iustitiæ ipsis malis & reprobis in Inferno; ita & conso-
 lationis gaudii que argumentum erit ipsis Beatis in cœ-
 lorum, semper cantabunt: *Insuper Dominus, & iustitiam di-* *Psal. 103.*
 cit. Sicuti Deus in seipso est essentialiter iustus; ita in
 omnibus operibus suis amat Justitiam, & vult, ut vai-
 ruique, quod ei debetur, retribuat, & præmium vir-
 tuti, & vitio pœna: ac juxta proportionem majoris aut
 minoris virtutis & vitii respondeat majus aut minus
 præmium & pœna. Et ut operis huius lineamento des-
 criptionem, incipiemus ab anima in sua essentia.

Essentia animæ.

Miser Damnatus essentia animæ, loco imaginis su-
 æ perpetuatur. his Dei, consistentis in Gratia, impressam ha-
 quod adhibet imaginem Dæmonis fundatam in peccato: quia
 sicut per Gratiâ recipit filiationem Dei, & cum ea
 omnino ad vitam æternam; ita per peccatum acquirit filia-
 tionem Dæmonis, & cum ea jus & debitum mortis
 in seipso. Præterea, dum anima privatur Gratiâ,
 privabitur quoque omnibus habitibus supernatura-
 libus, qui consequuntur eandem Gratiâ: quia
 qui seredit incapacem finis, qui est vita æter-
 na, mediocrum, quæ sunt habitus supernaturales,
 se quoque incapacem efficit. Unde miser Damnatus,
 quemadmodum omnem perdidit spem ad Gloriam, ita
 nec media, quæ ad illam cõducunt, habere potest. Solus
 character Baptismi (& idè dicendû est de character Con-
 firmationis & Ordinis, si eundè receperit) inter omnes
 habitus

bitus supernaturales manebit semper impetellus
quos se ex grege Christi, & Christo consecrat
clarabat, & contestabatur. Idque ad maiorem
fusionem, quia continuo ei improprietur
propria, quod, cum signo illo dederit nom
Christi, Christo rebellis factus castris Diab
suam addixerit, & sub eius stipendio militaverit.

Insuper anima in propria natura conspiciet
Dei, alterius imaginis perfectionis Gratiae & G
pacem; at ad eod deformatam & deturpata
abominabilem peccati imaginem, ut ratione
nis & coniunctionis summum ei incussura
& horrorem. Quid horribilius, quam vider
primò tam nobilem & dignam, ut, non iam di
gelum; sed in ipsummet Deum transformari pot
eâ ad eod vilem, abiectam, & despiciatam red
bolo similis, imò in Diabolum transformata
propterea eadem illa ignis aeterni poena Diab
debeatur quoque illi animæ? O vicissitudinem
simam! O mutationem verè diabolicam
eminentia & felicitate præcipitanti in summa
mitatem & miseriam!

Intellectus.

Intellectus Damni obæccatus erit, non
subtractionem Divini luminis, sed etiam per
dicii perversitatem. Habebit Iudicium inordin
peruersum, quo non tantum non apprehendet
iestatem, excellentiam & pulchritudinem; sed
perverse, falso & erroneè de Deo iudicabit
prehender dignum odio illud, quod, ut obiectum
bonum, summe amari meretur.

S. Tho. 3. p.

Add. q. 98.

a. 3.

Abul. q.

564. in

Marth.

Suarez.

lib. 8. c. 2.

sest. 11. de

Ang.

Causa huius perversitatis est, quia apprehendit
non in se, neque in effectu bono; sed in malo d
fectu punitonis. Unde, quia considerat Deum
punitorem & leclerum ultorem, sicuti odio
nam, ita & illius causam, quæ est Deus, odio
In presenti vita Iusti amat Deum, etiam in
& puniuntur, quia poenâ illâ, ut bonum suum, app

miser Damnatus poenam suam, ut solam summamque
 destructionem considerat: unde causam illius amare
 non potest: quia; juxta commune axioma: *Amicabile ad*
seipsum est ex amibili ad se; bonum alterius amari non
 potest; nisi aliquo modo in eo consideretur etiam bo-
 num nostrum: unde ad amorem Amicitiae, quo ama-
 mus Deum requiritur, non tanquam finis, sed veluti
 conditio, ut bonum Dei apprehendatur aliquo modo, ut
 bonum nostrum. Hac igitur perveritas Intellectus
 Damnati, quod non consideret Deum aliquo modo, *et*
bonum suum, sed ut malum suum, & summum malum
suum; quapropter eum amare nequit, sed summo & ia-
 cinto odio persequitur. Et si quis ulterius causam in-
 vestigare, & scire desideret, cur Damnatus habeat & non
 illam de Deo habeat apprehensionem; respondeo, cau-
 sam esse summam tristitiam, summamque poenam, cui
 illi immeritus haeret, ut non apprehendat, nec confide-
 rat aliud, nisi poenas, & Deum punitorem: & ex hac ju-
 stitiae perveritate non tantum sequitur odium Dei, bla-
 phemiae, maledictiones; verum etiam induratio, obsti-
 natio, desperatio.

Aristot.
S. Thom.

Hae est poena Intellectus Damnati; sed ejus originem
 magis remoram perlustremus & examinemus. Ab hujus
 causa de causa coepit falsum & perversum judicare bonum ma-
 lum & malum bonum. Ecce originem cunctorum pec-
 catorum Mundi: judicium falsum, perversum, erro-
 reum, & coecum. Hoc trahit & allicit voluntatem ad
 poenam scelerum praecipita, & ad ipsum denique Inferni
 parathrum. Cupisne igitur tantam Inferni poenam e-
 vadere? Nunc, quamdiu presentem ducis vitam, intel-
 lectum tuum duplicato, rationis, nimirum, & Fidei, lu-
 mine rectum efficit.

Isa. c. 5.

Voluntas.

Perveritatem Intellectus sequitur obstinatio volun-
 tatis. Et quemadmodam Damnatus immobiliter ap-
 prehendit, & immobiliter appetit: quia necessario appre-
 hendit, necessario appetit & vult malum. Hae obsti-
 natio duplex est, in malo commisso, & committendo;

Thom. Posterior

R

primo

OYSTI
 DEREI
 V
 V

primò inhæret obstinata anima, propter impetiam; Secundò, propter voluntatem ab ultimo habitu. Unde non tantum non eliciet, neque conuenit vnquam vnum actum bonum supernaturalem, propter negationem Gratia; sed nequidem bonum, ob recti finis defectum.

Memoria.

Erit miser damnatus per continuam & necessariam oblivionem omnium, quæ possunt eum consolari per continuam & necessariam recordationem, quæ ipsum affligere & torquere possunt. Erit congruum est, vt semper suarum recordetur peccatorum, qui semper Diuinorum oblitus fuit beneficiorum.

Phantasia.

Habebit necessariam & vehementem appetitionem omnium obiectorum sensibilium, quæ ei deest, & iustitiam conferre & ingerere possunt: semper instabilis permanebit in imaginatione presentis, ab eo actum suum auocare poterit. Neque apprehendit ignem, sed & reliquas omnes penas sunt in Inferno, tanquam presentes, & cum circumstantiis, quæ magis cruciatur & affligitur. Insuper obiciuntur ei diuersa & horribilia phantasmata, ac terribilia spectra, in maiorem poenam & cruciatum. Hæc quoque poena erit libertatis, quam in dulla vita in vita, eo quod non subordinauerit eam Ratio liberam eam abire permiserit post obiecta terrena & creaturarum.

Appetitus sensitivus.

Semper à furiosa passionum suarum rabie affligetur & cruciabitur: à iustitia, dolore, odio, inuidia, avaritia, desperatione. Hi male ordinati affectus, velut frenes furie & rabiosi canes potentias appetitivæ inuicem dilacerabunt, nec vnum quietis momentum dabit.

er imp
timid
que e
natur
bonu
dagebunt, sed semper & continuo erunt in bello & tor-
mento. Neque id mirum videatur, quia affectus illi
ordinati ceperunt esse rebelles in vita; unde & in In-
fero profus effrenes effecti, sunt causa ultimæ miseræ
& damnationis.

Sensus externi.

Cuncti propriis afficientur supplicis & pœnis. Visus
erucabitur horribili Dæmonum aspectu: Auditus bla-
phemiis in Deum & B. Virgineem: Gustus fame & siti in
voluerabili, ac præterea humore quodam pseudo, qui
continuo inhærebit palato, cum continua degustatione
amaritudinis & nauseæ. Olfactus fœtibus
intolerabilibus. Tactus igne inextinguibili. Hæc pœna
erit iuxta proportionem maiorum oblectationum,
quas in præfenti vita habuerunt.

S. Tho 1. 2.
in Fascic. f.
469.
Cornel.
Apoç. 18.

YSII
DEREI
V

Membra corporis.

Nullum erit membrum, quod non habeat proprium
tormentum & dolorem. Si in hac vita omnes
omniò infirmitates, quibus membra corporis nostri
affici possunt (dolorem laterum, dentium, capitis, oca-
lorum, &c.) simul quis pateretur, id quantum hoc esset
tormentum! At in Inferno omnia hæc mala simul vi-
ta erunt, & plura infinita alia aderunt, qualia nec oculus
vidit, nec auris quæsiuit, nec in cor hominis ascenderet.

Vincent.
Bell. spec.
moral. lib. 2
p. 3.

Modus viuendi.

Vita, quam illius regionis incolæ agunt, est continua
mors, coram: cibus est rabidissima fames: pectus coram,
ardentissima sitis: lectus, ignis: vestimenta, flamma: mu-
lca gemitus: lumen, densissima tenebræ: conversatio
coram est cum fœtis, bestis & Dæmonibus. Et, ut pau-
cis plura complectar, viuunt in in summa privatione o-
mnium bonorum, & in summa possessione omnium ma-
lorum quod est idem dicere: Viuunt sine Deo, in æter-
næ visionæ Dei priuati, & totaliter eos occupauit for-
num peccatorum malum.

R 2

Ha-

Habitatio.

Guiliel.
Paris p. p.
e. 56.

Luce. 16. 1

Quemadmodum in vrbe quadam Regali
lam & palatium Principis dantur carceres ad
dos & puniendos malefactores; ad eundem
in hac amplissima ciuitate Dei, quæ est totus
præter palatium regale, quod est cælum Emp
præmiis donantur boni; datur locus carceris
delinquentium depuratus, & est Inferus.
quis sit iste locus, nullus melius eo, qui ipsu
petitur, explicare poterit. Describat eum
Epulo. Respondet paucis quidem & breui
volis & ponderosis verbis, dicens: *Est locus*
tum. Et si petas, quæ & qualia ibidem
tormenta; idem ille replicabit: *Est locus*
quia non aliqua solum ibi inueniuntur torm
omnia; Vnde *locus tormentorum* dicit locum
dentem tormenta, sine ulla gaudii admixtio
summa continentem tormenta, sine remissio
missione pœnæ: locum æterna comprehend
menta, sine vlllo fine & termino. Dicite, cog
cogitare, imaginamini, somniate, quanta
stis, mala: cuncta absorbentur & compreh
duobus hisce vocabulis: *Locus tormentorum*
gite, quod miseri Dammati cum hâc exper
dam habebunt notitiam (esto in confuso) al
oppositi, qui dicitur: *Locus gaudiorum*, & exp
lis illius pœna in infinitum augebitur & cre
speratione huius. Et hæc est Inferni habit
finis, & promerita pœna libertatis carnis & sen
piternis vinculis & catenis esse alstrictum in
simo & horrido inferni carcere.

Conclusio Tractatus.

CAP. XIII.

Matth. vi.
13.

Oculis mentis tuæ obseruabitur sententia
Francisci Borgiæ: *Si aliquid scio, hoc tantum
Infernus domus mea.* Hæc etenim scientia summa